

Dreymurin er at spæla í Onglandi

Fótbóltur: Men Rógvi Jacobsen, sum í ár hevur verið ein av stuðulsspælarunum hjá KÍ, ásannar, at tað er langt frá dreymi og til veruleika

Hann er tjúgu ára gamal, og hann hevur spælt fótbólt, síðani hann var sjei ára gamal. Fótbóltssevni hava altíð verið eyðsýnd, og hann hevur í ungdomsdeildunum

altíð verið á besta liðnum hjá KÍ. Men undan leygardegnum hevði hann ongan tíð vunnið eitt FM heiti.

– Vit hava altíð verið millum tey fremstu liðini,

men tað eydnaðist okkum ongantíð at vinna FM, sjálvt um vit onkra ferðina vóru tætt við. At tað nú eydnaðist er fint.

Tað er Rógvi Jacobsen, sum vit tosa við. Longu í 1996, tá hann var fyrsta árs unglingi, tók Jóannes Jakobsen hann upp á 1. lið, har hevur hann ment seg, og í ár hevur hann spælt í øllum átján dystunum. Rógvi Jacobsen hevur verið millum stuðlarnar á liðnum,

og eins og í fjør, so hevur hann eisini í ár skorað tíggu mál.

– Í fjør vóru tey flestu skorað við høvðinum, meðan eg havi sparkað teir flestu av teimum tíggu bóltunum í málið í ár. Tá Kurt Mørkøre fór av landinum, varð eg fluttur í álop- ið, og tað er serliga síðani tá, at eg havi skorað málini.

Dreymur og veruleiki
Rógvi Jacobsen hevur góð-

an bóltfærleika, hann hevur góða fatan av spælinum, hann sparkar væl við báðum beinum, hann dugir væl at brúka høvðið og hann er kropsliga sterkur.

– Eg eri ov seinur, og tað royni eg at arbeiða við. Eg dylji ikki, at dreymurin er at gera fótbóltin til livibreyð, og um tað skal eydnast, so skal nógv gerast við venjingina. Enn eri eg ungur, og eg fari ivaleyst at spæla við KÍ komandi ár, men skuldi eg sjálvur valt, hvar fótbóltsframtíðin hjá mær lá, so hevði eg ynskt at komið til Onglands at spæla.

Men hevur tú nakrar møguleikar fyri tí?

– Tað snýr seg bæði um at vera dugnaligur og at vera heppin. Nú fara vit til Kekkia við landsliðnum, og eg veit, at tað millum áskoðararnar vera sovornir, sum keypa og selja spælar-

ar. Um man fær møguleikan, so ræður um at sláa til og harvið gera vart við seg sjálvum.

Tá landsdysturin er av, fara Rógvi Jacobsen og Heðin á Lakjuni til Danmarkar at venja við Svendborg.

– Har skulu vit bara spæla fótbólt, og tað er eitt sindur øðrvísi, enn tað er nú. Í morgun møtti eg til arbeiðis klokkan eitt korter til átta, og tá tú arbeiðir allan dagin, so sigur tað seg sjálvt, at fyntreytirnar í fótbóltinum verða øðrvísi, enn tær eru hjá teimum, sum ikki hava annað arbeiðið enn fótbóltin at hugsa um.

Rógvi Jacobsen roknar ikki við, at fótbólturin í Svendborg er á serliga hægri støði, enn hann er í KÍ, men har eru onkrir umboðsmenn, sum hava sambond við aðrar, ið handla við fótbóltspælarum. Jákup í Stórustovu hevur skipað fyri, at m.a. teir báðir klaksvíkingarnir seinni í heyst fáa høvi at venja við onkrum stórum felagi í Europa, og so vónar nýklækti fóroyameistarinn, at hann verður heppin.

– Tað ræður um at halda bæði beinini á jørdini og stríðast fyri søkini. So fáa vit at siggja, hvussu langt tað fer at bera, men – sum eg segði – so rokni eg við at spæla við KÍ í ár 2000. Um dreymurin fer at gerast veruleiki, so verður tað fint, men so skal eg vera heppin.

jh

Ein fegin KÍ áskoðari ynskir málskjúttanum Harley Bertholdsen tillukku við FM-heitinum. Mynd: Jan Müller

Neyðugt at skera karmin út í papp

Fótbóltur: Aðalskrivarin í FSF heldur tað vera harmuligt, at tað altíð er torført at fáa tamarhald á, tá steyp og heiðurskrónur skulu handast

Tað var, sum tað plagar at vera, tá umboðini fyri Fótbóltsambandið leygardagin fóru á vøllin fyri at handa KÍ steypið, sum Føroya Bjór í 1996 setti út at kappast um, og sum GÍ, B36, HB og KÍ – tey fyra feløgin, sum hesa ferð endaðu ovast í landskappingini – nú eiga hvørt sitt lutabrev í.

Fyri handanina og harvið heiðringina av meistarunum hevði tað klætt seg, at ein stórir ringur varð gjørdur, soleiðis at tað bar til at eygleiða tað, sum gekk fyri seg, og hoyra tað, sum varð sagt, men hetta eydnaðist ikki. Ovurfegn áskoðararnir vildu fegnir lyfta og lætta spælarunum og venjarunum, og hetta toktist ongan enda at taka, og so vórðu steyp og krónur handað, uttan at fjøldin av áskoðarum fekk tað við.

Flestu áskoðararnir fóru til hús, og tískil fingur teir tað ikki við, tað endiliga ljóðaði úr hátalarunum, at

spælararnir fóru at vera at hitta í høllini beint eftir dystin.

Felagið hevði einki fyrireið – fyri mong kendist tað, sum um teir høvdu verið í so varnir – og tá spælararnir komu á pallin, sum í skundi var settur upp, og formaðurin í felagnum, Svend Jacobsen, og býrádsformaðurin, Jógvan við Keldu, søgdu nøkur orð, var rómurin nógv dovnadur, og bara ein lítil partur av áskoðarafjøldini var til staðar.

Tey vóru fleiri, sum hildu, at ein slíkan dag hevði tað verið rett at havt steypahandanina og alt tað, sum hongur uppi í, inni í høllini, har tað ivaleyst eisini hevði borið til at syrgt fyri bæði hátíðarlíggum og undirhaldandi karmi, men hesum hevði eingin syrgt fyri.

Meiri skipað

Ísak Mikkalad, aðalskrivari í Fótbóltsambandinum, hevur verið við til mest sum

allar handanirnar í níti árunum, og hann ásannar, at tað kundi gingið meiri skipað fyri seg, enn tað visir seg at gera. Hetta hevði komið væl við bæði í feløgnum og hjá teimum í Fótbóltsambandinum.

– Í prinsippinum er tað heimaliðið, sum hevur ábyrgdina av, at umstøðurnar eru, sum tær eiga at vera. Hesa ferð var tað heima-

liðið, sum vann og harvið fekk steyp og krónur, men bæði í fjør og í fyrraárið vóru ávikavíst HB og B36 á útið, tá tekini um meistaraskapin vórðu handað, og tá teimum ikki er álagt, hvussu tað skal skipast fyri, so er tað kanska einki at siga til, at liðið, sum ikki er blandað uppí handanina, ikki hugsar so nógv um tað.

Við royndunum í ár og undanfarnu árum í huga heldur Ísak Mikkalad, at tað skilabesta hevði verið, at Fótbóltsambandið í skrivliga ásetti, hvussu mannagongdin skal vera, og at hesar ásetingarnar vórðu settar í skipanina, so feløgin kundu fyrirreika seg og harvið m.a. kundu sett ta manningina, sum skal til fyri at syrgja fyri, at øll tey,

sum eru til staðar í slíkum forum – spælararnir, áskoðararnir, pressan, FSF umboðini og onnur – fáa tað burður, sum tey halda, at tað eigur at fáast burður júst hesi løtuni.

jh

Nógvu áskoðararnir í Klaksvík vóru bæði vátir og kátir. Mynd: Jan Müller